

[Kulturministeren]

Så var der en behersket tilslutning, hvis jeg forstod det rigtigt, både fra Socialdemokratiets og fra SF's ordførere, som ikke afviste muligheden af at ændre ved gratisprincippet i forbindelse med bibliotekernes aktiviteter, men jeg forstod også, når det gjaldt dette forslag om muligheden for eventuelt – det er jo det, der ligger i forslaget – at kunne opkræve en medbetaling ved udlån af musikbånd, plader og video, fandt man, at lige bestemt dette forslag var en dårlig idé. Men at såvel Socialdemokratiet som SF er åbne over for, at bibliotekerne i fremtiden vil kunne medfinansiere en del af deres aktiviteter på anden måde end over skatten, synes jeg i og for sig er konstruktivt nok, og det svarer meget godt til udgangspunktet for, at denne sag måske endda er kommet på dagsordenen. Jeg har lyst til at gentage – for det har været fremme i debatten i dagspressen – at sagen jo er rejst på Danmarks Biblioteksforenings årsmøde for et år siden af to udmærkede socialdemokratiske politikere placeret hver sit sted, hr. Bent Sørensen, der var formand for foreningen, og fru Jytte Hilden, der er medlem af den socialdemokratiske folketingsgruppe. De rejste endda med stor styrke, for jeg overværede det, debatten om, at nu måtte biblioteksverdenen til at tænke i nye baner, for man kunne ikke forestille sig, at man i fremtiden fortsat kunne finansiere en udvikling af bibliotekerne alene over skatten.

Jeg husker også, at det ikke vakte udelt begejstring det pågældende sted, men det satte gang i debatten, og hvad der var mest interessant, var netop, at Bent Sørensen som formand for Biblioteksforeningen opfordrede Kulturministeriet til at lade igangsætte et arbejde og overvejelser om, hvordan dette kunne realiseres.

Det er det, der er sket før min tid, men jeg har modtaget de udmærkede overvejelser positivt, for jeg mener, at som forslaget er udformet, er det absolut anvendeligt.

Det kaldes brugerbetaling, men er jo, synes jeg, mere rigtigt sagt en medbetaling, hvad der bestemt ikke er noget som helst nyt i eller noget fremmed i på hele det kulturelle område. Hvad er sandheden? De allerfleste kulturelle tilbud og kulturelle aktiviteter må man betale for. Teatre, biografier, folkeoplysning og mere kunne nævnes. Her må brugerne give en medbetaling for at deltage i en sådan aktivitet, der ellers som hovedregel er finansieret af det offentlige. Det

er altså ikke spor et fremmed princip, og det er måske i virkeligheden tilfældigt, at det lige netop er på biblioteksområdet, at der i så lang tid har været et fuldstændig uangribeligt gratisprincip.

Mit og dermed regeringens udgangspunkt for også at føre denne her sag frem i Folketinget er også et ønske om at give bibliotekerne nogle nye muligheder for at udvikle sig i overensstemmelse med, hvad de kan løse af fremtidige opgaver i en verden, hvor jeg tror at bibliotekerne fortsat vil få en central placering.

Det synspunkt har været fremme, at man skulle finde en form, der også var adfærdsregulerende. Der kan i al almindelighed være meget god grund til, at man får en ekstra anledning til at overveje, når man trækker på en offentlig ydelse, om man nu har brug for den og ikke bare trækker uhindret på den. Så tanken om, at en sådan overvejelse i forbindelse med medbetalinger kan være adfærdsregulerende, har jeg intet at indvende imod. Jeg tror selv, at i denne sammenhæng er det vigtigste at give bibliotekerne nogle nye muligheder for at kunne finansiere nye opgaver.

I den diskussion, der er forløbet, siden tanken blev fremsat, og også under debatten i dag er det mange gange fremhævet, at dette er vejen til at opkræve betaling for udlån af bøger. Jeg er jo nødt til at sige, at det indgår ikke i forslaget, og ingen af os – så vidt jeg ved – der er talsmænd for dette forslag, har sagt, at man går med overvejelser om at indføre afgift på udlån af bøger.

Jeg har til gengæld hørt folk sige, som det også er sagt her under debatten, at der er ingen forskel på bøger og musikbærende materialer; hvis man vil tage det ene skridt, kunne man lige så godt tage skridtet fuldt ud og indføre medbetaling på hele området. Men den glæde får hr. Glistrup ikke med min medvirken, kan jeg sige. Så den fremtidsdrøm, hr. Glistrup så ved dette forslag, må jeg skuffe ham med ikke vil finde vej med min støtte eller med min hjælp.

Jeg skelner i øvrigt imellem de aktiviteter, som biblioteket har, på den måde, at når det kan forsvares på dette felt at indføre en medbetaling, skyldes det, som også andre har sagt – senest hr. Lysholm Christensen fra Kristeligt Folkeparti – at musikken er langt mere tilgængelig end noget andet af det, biblioteket stiller til rådighed. Man kunne føje til, synes jeg, at